

TEN ROOMS OF THE MIND

GENETICS

Origin

DI TRUYỀN GILLETTE

Cội nguồn

MƯỜI CĂN PHÒNG CỦA TÂM TRÍ

Có một ngôi nhà mà ai trong chúng ta cũng đang ở, dù chưa hề chọn nó.

Nó không có địa chỉ. Không nằm trên bản đồ nào. Vậy mà ta thuộc nó hơn bất cứ nơi nào ta từng thật sự sống. Bên trong có mười cánh cửa.

Có những cánh ta mở mỗi ngày mà không hay.

Có những cánh ta khóa chặt, vờ như chúng chẳng liên quan gì đến mình.

Rồi còn những căn phòng không do ta dựng nên, vậy mà chẳng hiểu sao ta vẫn mang chúng trong mình. Đây không phải lý thuyết.

Không phải cuốn cẩm nang tâm lý học nằm phủ bụi trên giá.

Đây là lời kể của một người đàn ông đã đi qua mười căn phòng ấy, từng căn một, nhiều khi chẳng biết mình đang ở đâu, và giờ đây, vai đã nặng thêm vài tuổi, đang cố tả lại chúng đúng như mình đã trải qua.

Mười cánh cửa.

Tôi đã mở hết.

Có cánh vì tò mò.

Có cánh miễn cưỡng.

Có cánh chỉ mở khi đã quá muộn để quay lui.

Nếu những căn phòng này có vẻ quen, ấy không phải vì chúng kể chuyện của tôi.

Mà vì, ở đâu đó tận sâu bên trong, chúng cũng kể chuyện của bạn.

Ferdinando

DI TRUYỀN — Cội nguồn

Tôi nhìn vào gương.

Tôi tưởng mình đang thấy chính mình.

Rồi tôi bắt đầu thấy một điều khác.

Cha tôi.

Ông tôi.

Những im lặng của họ.

Sự bướng bỉnh của họ.

Những nỗi sợ của họ.

Kỷ luật của họ.

Nhưng tôi đã phạm một sai lầm.

Tôi đã không dành đủ thời gian để tìm mẹ tôi.

Người đàn bà đã sinh tôi ra đời.

Tôi chỉ tìm mẹ trên gương mặt mình.

Di truyền là một thư viện không có giá sách.

Một kho lưu trữ viết vào da thịt.

Cử chỉ nào cũng mang dấu vết.

Phản ứng nào cũng giữ một ký ức.

Ta mang trong mình những trận chiến ta chưa từng đánh.

Những nỗi sợ ta chưa từng học.

Những sức mạnh mà ta không giải thích nổi gốc gác.

Ta chẳng bao giờ là một khởi đầu tuyệt đối.

Ta là sự tiếp nối.

Ta là chương kế tiếp trong một câu chuyện lớn hơn tên mình rất nhiều.

Rồi tôi hiểu ra một điều.

Phần thừa kế quan trọng nhất không viết trên đường nét khuôn mặt.

Không ở đôi mắt.

Không ở hình dáng gương mặt.

Nó viết trong hành động.

Trong cái cách lặng lẽ đối mặt với khó khăn ấy.

Trong khả năng chịu đựng mà không gây ồn ào.

Và ở đó, cuối cùng, tôi bắt đầu thấy mẹ tôi.

Không phải trong gương.

Mà mỗi lần tôi chọn không đầu hàng, chẳng cần báo cho cả thế giới biết.

Ferdinando